På grundlag af disse præmisser

udtaler og bestemmer

DOMSTOLEN (femte afdeling)

1. Sagen afvises.

2. Sagsøgerne betaler sagens omkostninger in solidum.

Due Kakouris

Everling Galmot Joliet

Afsagt i offentligt retsmøde i Luxembourg den 27. november 1984.

Justitssekretæren
efter bemyndigelse

H. A. Rühl
Ekspeditionssekretær

O. Due
Formand for femte afdeling

FORSLAG TIL AFGØRELSE FRA GENERALADVOKAT G. F. MANCINI FREMSAT DEN 23. OKTOBER 1984 [1]

Høje Domstol.

1. Ved kendelse af 20. juni 1984 har Domstolen henvist sag 50/84, Bensider m.fl. mod Kommissionen, til nærværende afdeling med henblik på en forudgående behandling af formalitetsspørgsmålet.

Jeg skal først sige et par ord om sagens baggrund. Ved stævning, indleveret til

1 — Oversat fra italiensk.

justitskontoret den 25. februar 1984, har den italienske virksomhed Bensider og seks andre belgiske virksomheder i medfør af EKSF-traktatens artikel 33, stk. 2, anlagt sag med påstand om annullation af beslutning nr. 3717/83 af 23. december 1983. Ved denne beslutning blev der for jern- og stålvirksomheder og for ståhlhandlende indført en forpligtelse til at anvende en produktionsattest og et ledsagedokument ved leverancer af visse stålprodukter såvel inden for medlemsstaterne som i handelen med tredjelande.

Ved begæring, indgivet til justitskontoret den 8. marts 1984, har sagsøgerne endvidere anmodet om udsættelse af den anfægtede beslutnings gennemførelse. Denne begæring afslog Domstolens præsident ved kendelse af 23. maj 1984. I mellemtiden har Kommissionen ved et særskilt dokument, som blev indført i registeret den 30. marts, nedlagt afvisningspåstand og i henhold til procesreglementets artikel 91 begæret, at Domstolen træffer afgørelse herom, før den behandler realiteten.

Det er altså med henblik herpå, at sagen er blevet henvist til nærværende afdeling.

2. Før jeg redegør for de faktiske omstændigheder, der ligger til grund for det formalitetsspørgsmål, afdelingen skal tage stilling til, kan det være hensigtsmæssigt lige at præcisere en enkelt omstændighed. I stævningen har sagsøgerne beskrevet sig selv som forhandlere af jern- og stålprodukter af sekundakvalitet. Sagsøgerne er således omfattet af den ene af de to kategorier — nemlig kategorien »stålhandlende« — som beslutning nr. 3717/83 finder anvendelse på, hvoraf den anden er de i beslutningen nævnte »jern- og stålvirksomheder«. I beslutningens artikel 2 er førstnævnte kategori defineret som »distributionsvirksomheder . . ., der inden for det fælles marked foretager salg . . . af stålprodukter som anført i bilag I«.

Begrundelsen for denne formulering er meget enkel, nemlig at man ved at anvende betegnelsen »distributionsvirksomheder« bringer de handlende ind under EKSF-traktatens personelle anvendelsesområde. Virksomheder i EKSF-traktatens forstand er nemlig ifølge artikel 80 tillige de virksomheder »som sædvanligt udøver anden distributionsvirksomhed end salg til husstande eller håndværkere«.

Jeg skal senere komme ind på de vigtige følger af denne definition på det processuelle plan.

3. Blandt de faktiske omstændigheder er de to vigtigste datoer den 31. december 1983, på hvilken dato beslutning nr. 3717/83 blev offentliggjort i *De Europæiske Fællesskabers Tidende* (L 373) og den 25. februar 1984, på hvilken dato sagsøgerne anlagde annullationssøgsmålet.

Det er under henvisning til disse datoer, at Kommissionen har nedlagt den tidligere nævnte afvisningspåstand. Den indeholder to selvstændige led. For det første, at sagen for de seks belgiske virksomheders vedkommende blev anlagt efter udløbet af den herfor fastsatte frist, og for det andet, at sagen fra den italienske virksomhed Bensider er rettidigt anlagt på grund af den fristforlængelse, der blev tildet virksomheden som følge af afstanden mellem dens hjemsted og Domstolens sæde, men at også denne sag må afvises, fordi sagsøgeren ikke havde den fornødne partshabilitet på tidspunktet for stævningens indlevering.

Jeg skal i det følgende behandle formalitetsindsigelsen i den rækkefølge, hvori de to anbringender er fremført.

4. Hvad angår de seks virksomheder, som har hjemsted i Belgien, er der, som det fremgår af kendelsen afsagt af Domstolens præsident den 23. maj 1984, ikke tvivl om, at stævningen er indleveret til Domstolens justitskontor efter fristens udløb. Overholdelsen af fristerne ifølge de forskrifter, som finder anvendelse i det foreliggende tilfælde (EKSF-traktatens artikel 33, stk. 3, procesreglementets artikel 81 samt artikel 1 til procesreglementets bilag II), forudsætter, at de seks belgiske virksomheder havde anlagt sag senest den 17. februar 1984. Stævningen blev imidlertid først indført i registeret den 25. februar.

Dette bestrider sagsøgerne tilsyneladende ikke i replikken, men de anfører, at den længere procesfrist, der gælder for Bensider, fordi selskabet har hjemsted i Italien, også bør gælde for de belgiske virksomheder, da der består en uadskillelig forbindelse mellem deres fælles søgsmål. Når det står fast, at sagen er rettidigt anlagt af selskabet Bensider og derfor må tages under realitetsbehandling, må dette også for de øvrige sagsøgere under hensyn til den uadskillelige forbindelse, der består mellem sagerne. Intet er desuden til hinder herfor hverken i gældende retsforskrifter eller i retspraksis.

Denne opfattelse er besnærende, men uholdbar. Der er utvivlsomt en indbyrdes sammenhæng mellem de enkelte forskellige sagsøgeres krav og grundlaget for disse krav, og der foreligger dermed også en uadskillelig forbindelse, eller rettere konneksitet, mellem disse krav. Dette gør det imidlertid ikke berettiget at anvende den længste søgsmålsfrist på samtlige sagsøgere, når søgsmålsfristerne er forskellige.

Der hersker ingen tvivl om, at når flere krav er konnekse, skal de behandles under én og samme sag, dvs. at behandlingen og pådømmelsen af kravene sker samtidig. Dette ændrer imidlertid intet ved den omstændighed, at de er og bliver uafhængige af hinanden, hvilket blandt andet godtgøres af den fuldstændige autonomi i de forskellige sagsøgeres processuelle situation. Således har den omstændighed, at sagen af en eller anden grund bortfalder for en af sagsøgernes vedkommende (f.eks. i tilfælde af død eller — for at tage et bedre eksempel — når en af sagsøgerne hæver sagen) ikke tilsvarende virkning for de øvrige sagsøgerne.

Det samme gælder for søgsmålsfristerne i.h.t. fællesskabsretten og den eventuelle forlængelse heraf i medfør af artikel 1 i procesreglementets bilag II. Denne bestemmelse lyder som følger: »Med mindre parterne har deres faste opholdssted i storhertugdømmet Luxembourg, forlænges procesfristerne under hensyn til afstanden således: for Belgien med to dage, ... for ... Den italienske Republik ... med ti dage«. Som det fremgår forlænges procesfristen *udelukkende* i forhold til afstanden mellem parternes hjemsted og Domstolens sæde. Det ses derfor ikke, hvorfor denne proportionale udregning, der alene foretages under henvisning til hver af parternes hjemsted, ikke skulle gælde, fordi der foreligger konneksitet eller et kollektivt søgsmål. Af disse grunde må sagen fra de belgiske virksomheder anses for anlagt efter fristens udløb og må følgelig afvises.

5. Tilbage bliver at tage stilling til, om sagen anlagt af den italienske virksomhed kan fremmes til realitetsbehandling.

Hvad angår overholdelsen af den gældende søgsmålsfrist har Kommissionen erkendt, at stævningen i den sag, der er anlagt af selskabet Bensider til prøvelse af beslutning nr. 3717/83, er rettidigt indgivet og dermed er lovformelig i tidsmæssig henseende. Med den længere søgsmålsfrist, selskabet havde til rådighed, skulle det indlevere stævningen senest den 25. februar 1984, således som det skete.

Der foreligger imidlertid en anden mangel, idet selskabet betegner sig som anpartsselskab efter italiensk ret, men endnu ikke den 25. februar 1984 var indført i selskabsregisteret i den by, hvor selskabet har hjemsted. Da et selskab imidlertid efter italiensk ret og i særdelseshed ifølge artiklerne 2331 og 2475 i den italienske lov om den borgerlige retspleje »først erhverver status som juridisk person ved indførelsen i selskabsregisteret« (jfr. artikel 2331), er det Kommissionens opfattelse, at selskabet Bensider klart ikke havde nogen partshabilitet på tidspunktet for stævningens indlevering. Kommissionen forfægter altså princippet om »Pas d'action sans personnalité«, med den følge, at sagen bør afvises på grund af sagsøgerens manglende partshabilitet.

Jeg tror ikke det er nødvendigt på dette sted at beskrive begivenhederne omkring det sagsøgende selskabs opståen eller retlige stiftelse, da de faktiske omstændigheder er præcist gengivet i retsmøderapporten. Jeg skal derimod fremhæve, at det første af de af selskabet Bensider fremførte argumenter er baseret på den praksis — som ikke udelukkende gælder i Italien — hvorefter et selskabs generalforsamling efterfølgende og med tilbagevirkende gyldighed kan godkende de retshandler, selskabets eneadministrator har indgået, før selskabet blev indført i selskabsregisteret. Selskabet har under henvisning hertil anført, at det i det foreliggende tilfælde som følge af nævnte juridiske konstruktion var i besiddelse af partshabilitet på datoen for stiftelsesdokumentet, dvs. fra den 9. februar 1984 og følgelig havde den fornødne partshabilitet på tidspunktet for stævningens indlevering til justitskontoret den 25. februar.

Over for Kommissionens afvisningspåstand har sagsøgeren yderligere fremført, at indsigelsen er baseret på bestemmelsen i italiensk ret om, at partshabiliteten er betinget af en forudgående indførelse i selskabsregisteret, men at en sådan bestemmelse er ukendt inden for EF's retssystem og derfor ikke kan påberåbes under en sag ved Domstolen.

Jeg er ligesom Kommissionen af den opfattelse, at sagen bør afvises, men finder det ikke nødvendigt at følge dens ræsonnement for at nå frem til samme resultat. Ved afgørelsen af, om en fysisk eller juridisk person har partshabilitet, vil man ganske vist principielt tage udgangspunkt i, hvorvidt denne har partshabilitet efter national ret. Dette er imidlertid ikke altid eller nødvendigvis en forudgående betingelse.

Lad mig tage et eksempel, der ligger så tæt op ad den foreliggende sag som muligt. Den omstændighed, at en virksomhed (lad os bare tage eksemplet med en stålhandlende) har erhvervet partshabilitet i henhold til retsforskrifterne i den stat, hvor virksomheden udøver sine aktiviteter, indebærer ikke uden videre, at virksomheden tillige har søgsmålsret efter EKSF-traktatens artikel 33, stk. 2. Det modsatte vil naturligvis også være tilfældet, idet den omstændighed, at virksomheden ikke har status som juridisk person, ikke som sådan udelukker den

fra at have søgsmålsadgang efter nævnte artikel.

Hvad viser dette eksempel? Det viser efter min opfattelse, at man heraf kan udlede den regel, at inden for EF's retssystem kan afgørelsen af, hvorvidt et annullationssøgsmål skal fremmes til realitetsbehandling, træffes i overensstemmelse med de betingelser, der særligt er fastsat i Fællesskabets procesforskrifter, hvorimod der ikke består nogen ufravigelig forpligtelse til at fastslå, om de tilsvarende betingelser også er opfyldt efter national ret.

Domstolens praksis er rig på sådanne fortilfælde. Jeg skal tilføje, at Domstolen altid i sine afgørelser vedrørende partshabilitet har taget udgangspunkt i realistiske og konkrete kriterier og ikke tillagde de formelle elementer i de forskellige medlemsstaters lovgivninger særlig betydning (jfr. den nyligt afsagte dom af 28. 10. 1982 i sag 135/81, Groupement des Agences de voyages, Asbl, mod Kommissionen, Sml. 1982, s. 3799). Ved bedømmelsen af, om der foreligger den nødvendige processuelle tilknytning, er der så vidt jeg kan se, når alt kommer til alt, navnlig én betingelse, som Domstolen tillægger betydning, nemlig at parten fra begyndelsen af *lovligt* har mulighed for at udøve sine processuelle rettigheder. Parten skal med andre ord være i besiddelse af den fornødne legitimitet til at udøve den ret, som den ønsker at gøre brug af i en bestemt sag.

Jeg vender mig herefter mod den foreliggende sag. Også i denne sag er det omtvistet, hvorvidt en person var i besiddelse af den fornødne legitimitet. Som tidligere nævnt må dette spørgsmål løses på grundlag af det retssystem, hvorom sagen drejer sig. Problemet er altså, om selskabet Bensider på tidspunktet for søgsmålsfristens udløb (den 25. 2. 1984) var i besiddelse af en lovlig søgsmålsadgang i.h.t. EKSF-traktatens artikel 33, stk. 2?

Det mener jeg ikke var tilfældet. Lad mig begynde med at erindre Domstolen om betingelserne efter denne bestemmelse. De lyder således: »De virksomheder ... (der er nævnt i artikel 48), kan ... anlægge sag om ... generelle beslutninger og henstillinger, som de finder indebærer magtfordrejning i forhold til dem«. Den første betingelse er altså, at der foreligger en virksomhed, og den anden er, at virksomheden kun, såfremt den vil anfægte generelle beslutninger eller henstillinger, kan påberåbe sig anbringendet magtfordrejning og kun for så vidt dette umiddelbart angår virksomheden selv. Jeg skal nedenfor gennemgå disse to betingelser i den angivne rækkefølge.

Hvorvidt den første betingelse er opfyldt, må efter min opfattelse afgøres under hensyntagen til definitionen af begrebet »virksomhed« i EKSF-traktatens artikel 80. Som tidligere nævnt under punkt 2 i mit forslag til afgørelse er ifølge artikel 2 i beslutning nr. 3717/83 »distributionsvirksomheder ..., der inden for det fælles marked foretager salg ...«, omfattet af beslutningen med det åbenbare formål at udstrække Fællesskabets ordning for kul- og stålmarkedet til også at gælde for stålhandlende. Beslutningen kræver altså, at de virksomheder, som den pålægger visse forpligtelser, opfylder betingelserne i den mere generelle definition i artikel 80, nemlig betingelsen om, at de sædvanligvis udøver distributionsvirksomhed.

I denne definition er det åbenbart, at vægten ligger på adverbiet. Hvad skal

der forstås ved »sædvanligt«? Lad mig herom først sige, at jeg ikke i Domstolens righoldige praksis har fundet nogen fortilfælde, der kan bidrage til en afklaring af dette begrebs indhold og rækkevidde. Ganske vist fremgår det, at mindst to ud af de tre tilfælde, hvor denne betingelse er blevet påberåbt, havde de pågældende selskaber i lang tid udøvet virksomhed med handel og salg (jfr. dom af 20. 3. 1957 i sag 2/56, de i »Geitling« Ruhrkohlen-Verkaufsgesellschaft mbH sammensluttede minedriftsselskaber mod Den Høje Myndighed for EKSF, Sml. 1954-1964, s. 41; org. ref. Rec. 1957, s. 9; kendelse af 4. 12. 1957 i sag 18/57, Nold mod Den Høje Myndighed for EKSF, Sml. 1954-1964, s. 53; dom af 19. 3. 1964 i sag 67/63, Société Rhénane d'Exploitation et de Manutention »Sorema« mod Den Høje Myndighed for EKSF, Sml. 1954-1964, s. 469).

Men betyder det, at virksomhedens sædvanlige karakter også indebærer udøvelse af en gentagen og langvarig distributionsvirksomhed? Dette tvivler jeg på, idet en sådan opfattelse lader for mange spørgsmål stå åbne for fortolkning (i hvilket omfang skal der udøves en sådan distributionsvirksomhed, for at man kan tale om en »gentagen« virksomhed? Gennem hvor lang tid skal denne virksomhed være udøvet, for at man kan tale om, at den har været »langvarig«?). Jeg tror snarere, at en ordbog over det franske sprog *Petit Robert,* Paris, 1981) hvori »sædvanlig« (»habituel«) defineres som en adfærd, som »tient de l'habitude par sa régularité, sa constance« leder os på rette vej. Hvorvidt disse to betingelser er opfyldt, kan en dommer uden vanskelighed vurdere. Efter artikel 80 må distributionsvirksomheden altså ikke være af lejlighedsvis karakter, men skal udøves normalt, almindeligt eller rent faktisk, om man vil.

Opfylder selskabet Bensider så denne betingelse? Det fremgår ganske vist af artikel 4 i virksomhedens vedtægter, at virksomhedens formål er handel med og forhandling af jern- og stålprodukter. Men læser man virksomhedens *»curriculum vitae«,* kan man ikke sige, at virksomhedens ledelse på tidspunktet for for søgsmålsfristens udløb normalt eller rent faktisk forfulgte dette formål. De i sagen indeholdte akter tyder i det mindste ikke herpå. Dette er for mig at se tilstrækkeligt til at konkludere, at firmaet Bensider ikke den 25. februar 1984 havde den fornødne processuelle adgang efter EKSF-traktatens artikel 33, stk. 2, til at anlægge sag med påstand om annullation af beslutning nr. 3717/83.

6. Jeg skal herefter gå over til at behandle den anden af de betingelser, som er fastsat i artikel 33, nemlig betingelsen om, at den pågældende retsakt indebærer »magtfordrejning i forhold til [sagsøgeren]«. Jeg skal indlede min gennemgang af denne betingelse ved at begynde med det spørgsmål, Kommissionen rejste for første gang under den mundtlige forhandling. Kommissionens repræsentant gentog herunder ord til andet et argument, som er indeholdt i kendelsen afsagt af Domstolens præsident den 23. maj 1984 (i præmis 25), og fastholdt, at uanset hvilken retlig status Bensider indtog på tidspunktet for stævningens indlevering, havde selskabet ingen søgsmålsret i forhold til beslutning nr. 3717/83. Beslutningen trådte nemlig i kraft den 1. januar 1984, og på dette tidspunkt var selskabet endnu langt fra stiftet, heller ikke selv om man skulle tage anbringendet om den efterfølgende godkendelse af de indgåede retshandler til følge, og at søgsmålet følgelig må afvises, medmindre det anerkendes, at

Kommissionen har begået magtfordrejning i forhold til en endnu ikke eksisterende virksomhed.

Over for dette nye argument har Bensider anført, at genstanden for det foreliggende annullationssøgsmål ikke er en individuel, men en generel beslutning, dvs. en beslutning, som kan berøre den italienske virksomhed i samme omfang som den berører de øvrige sagsøgende virksomheder og generelt berører hele den sektor inden for kul- og stålområdet, som beskæftiger sig med handel.

Også her er jeg enig med det af Kommissionen tilstræbte resultat, men ikke med det argument, den fremfører til støtte for resultatet. Hævder man nemlig, at et retssubjekt, til hvem en generel beslutning retter sig, ikke kan anfægte en sådan beslutning inden for den periode, hvor fristen for at anfægte beslutningen stadig løber, fordi den pågældende endnu ikke havde status som juridisk person på det tidspunkt, hvor beslutningen blev vedtaget, a) sammenblander man retsstillingen hos den, til hvem reglen er rettet (hvilket er et spørgsmål vedrørende materiel ret) med den pågældendes retlige interesse i at indgive søgsmål til prøvelse af lovligheden af den retsakt, som indeholder nævnte regel (hvilket derimod typisk er et processuelt spørgsmål), b) og man sammenblander begrebet magtfordrejning, hvilket er en mangel ved retsakten, med virkningen af den retsakt, der er behæftet med mangelen, dvs. man sammenblander den med det tab, som den forvolder i adressatens interessesfære.

Som bekendt vedrører magtfordrejning udelukkende retsakten, ja, jeg vil næsten sige, at det er en af dens tilstandsformer — om end af patologisk art — idet den består i en objektiv deformation af retsakten i forhold til det formål, som er fastsat i den pågældende regel. Men hvis dette er tilfældet, må man, ligesom for enhver anden legalitetsmangel, udelukke, at magtfordrejningen direkte kan skade et bestemt retssubjekt. Det er kun selve retsakten, der kan skade. Og retsakten kan naturligvis også krænke interesserne hos et retssubjekt, der er opstået efter retsaktens vedtagelse og som klart er adressat for retsakten.

Jeg skal ikke her komme nærmere ind på magtfordrejningsbegrebets anvendelsesområde. Derimod er det af hensyn til afgørelsen af formalitetsspørgsmålet nødvendigt at afklare, hvad der skal forstås ved begrebet »i forhold til dem«. Vedrørende dette spørgsmål findes der en dom fra 1984 (dom af 9. 6. 1964 i de forenede sager 55-59 og 61-63/63, Acciaierie Fonderie Ferriere de Modena m.fl. mod Den Høje Myndighed, Sml. 1954-1964, s. 485), som jeg finder af afgørende betydning. Domstolen udtalte i denne dom (på s. 448 i den franske version, som jeg foretrækker at citere fra, fordi den er mere præcis), at søgsmålsgrunden magtfordrejning »n'est recevable, dans le cas d'un recours contre une décision générale, que si le requérant . . . [expose] de façon pertinente les raisons pour lesquelles l'adoption de la décision attaquée cause un préjudice direct à ses intérêts« [1]. Og Domstolen konkluderede: »puisque l'acte attaqué affecte toutes les requérantes dans la même mesure, on ne saurait prétendre qu'il porte une atteinte directe aux intérêts individuels de chacune et qu'il est donc entaché de détournement de pouvoir 'à leur égard'« [2].

Virksomhederne kan således ikke påberåbe sig ein kollektiv interesse, men kun anlægge sag til prøvelse af EKSF's generelle beslutninger for at forsvare deres individuelle interesser: *uti singuli* og følgelig non *uti cives*. Gælder dette også for firmaet Bensider? Det tror jeg man

1 — Kun antages til realitetsbehandling, hvis sagsøgeren . . . på relevant måde anfører grundene til, at vedtagelsen af den anfægtede generelle beslutning forvolder en direkte skade på hans interesser.«

2 — »Eftersom 'retsakten' berører alle vedkommende i samme omfang, kan det ikke hævdes, at den medfører alle vedkommende i samme omfang, kan det ikke hævdes, at den medfører et direkte indgreb i hver sagsøgers individuelle interesser, og at den således indebærer magtfordrejning 'i forhold til dem.«

kan udelukke. For så vidt en gennemgang heraf er mig tilladt, skal jeg bemærke, at beslutning nr. 3717/83 retter sig til hele gruppen af stålhandlende og pålægger dem alle at benytte en produktionsattest i forbindelse med leveringer til de andre medlemsstater. Jeg kan derfor ikke se, hvorledes den direkte skulle kunne skade firmaet Bensiders individuelle interesser og endnu mindre hvordan dette skulle være tilfældet, når firmaet endnu ikke var stiftet. I øvrigt har det sagsøgende selskab selv, såvel i stævningen som under den mundtlige forhandling, erkendt dette gennem sin udtalelse om, at selskabet »paraît concernée par [la] décision au même titre que les autres sociétés requérantes et . . . que le négoce privé dans son ensemble«.

Af de nævnte betragtninger slutter jeg, at set isoleret i forhold til de øvrige sagsøgere, må den af selskabet anlagte sag afvises, fordi selskabet ikke opfylder betingelserne i EKSF-traktatens artikel 33, stk. 2. På tidspunktet for stævningens indlevering udøvede det sagsøgende selskab nemlig ikke en sædvanlig distributionsvirksomhed og havde derfor ikke den fornødne søgsmålsret. Selskabet har desuden ikke *ved sagens begyndelse* godtgjort sit anbringende om, at der er begået magtfordrejning i forhold til selskabet.

Efter denne gennemgang finder jeg det overflødigt også at tage stilling til afvisningspåstanden over for den af selskabet Bensider anlagte sag, vurderet på baggrund af sagsøgerens søgsmålsret efter gældende praksis og lovgivning i Italien. Desuden vil resultatet af en sådan gennemgang ej heller have nogen afgørende betydning, fordi, som jeg tidligere bemærkede, sagsøgerens eventuelt manglende søgsmålsadgang efter national ret ikke efter fællesskabsretten forhindrer, at sagsøgeren kan have en søgsmålsret her ved EØF-Domstolen.

7. På grundlag af det anførte skal jeg foreslå Domstolen at afvise den foreliggende sag, som blev anlagt ved stævning, indleveret til justitskontoret den 25. februar 1984, for anpartsselskabet Bensider's vedkommende med den begrundelse, at det ikke opfylder de processuelle betingelser i EKSF-traktatens artikel 33, stk. 2, og for de seks belgiske virksomheders vedkommende, med den begrundelse, at søgsmålsfristerne var overskredet.

I overensstemmelse med bestemmelsen om, at den, der taber sagen, skal betale sagens omkostninger — herunder omkostningerne under sagen vedrørende de foreløbige foranstaltninger, hvorom afgørelsen blev udsat — bør disse tilpligtes udredt af sagsøgerne.